

БРАНИМИР СЪБЕВ ВЪРКОЛАКЪТ

chitanka.info

Слънцето клонеше към залез, багрейки облаците в червено и златно. Бледата луна вече бе увиснала над Клатърбък — малко градче в щата Охайо. Мракът се надигаше от изток като зъл дух, сякаш искаше да обсеби жителите на града и да поквари сърцата им.

Джейк излезе на верандата и приседна тежко в люлеещия се стол. Запали цигара и зачака своя приятел Мат. Погледна съсухрената си ръка, която не спираше да трепери, и въздъхна тежко. Наесен навършваше седемдесет и четири. Животът бе отлетял като лист, подет от студения неумолим вятър на времето. Жена му почина преди три години и той остана напълно сам. Двамата му сина живееха в Ню Йорк и понякога се отбиваха на гости при стария си баща. Внуците му идваха по-често — почти всеки месец. Алън, Ерик и Джоана се изтърсваха без предупреждение за по няколко часа, колкото да съобщят новите вести и да окуражат своя дядо. „Все пак не е зле, мислеше си Джейк. Някои мои връстници не виждат родствениците си с години.“

Мат се зададе по прашното шосе, накривил сламена шапка на главата си.

— Жив ли си, дъртако! — провикна се жизнерадостно той.

— Да, колкото и да не ти харесва — не му остана дължен Джейк и му направи знак да седне до него.

Гостът се отпусна в другото кресло и въздъхна.

— Остаряхме, а?

— Какви ги приказваш! — намусено отвърна Джейк. — По-млад си от мен с цели седем години. А аз вече възприемам всеки ден като подарък. Всеки ден живот.

— Не бъди толкова черноглед, де. Я се стегни и кажи новините. Как са децата, какво правят внуците... Да не би да се очертава да станеш скоро пралядо?

— Засега няма такава вероятност.

— Хайде де, кажи нещо ново!

— Ново, казваш... Как бихме могли да говорим за новото, без да хвърлим поглед към старото? Как да говорим за бъдещето, без да познаваме миналото? Затова днес ще ти разкажа една стара история. История, която ми я е разказвал моят баща.

— Трябва да е било доста отдавна.

— Така е. Знаеш ли дървената къща, която се намира на в другия край на града? Досами табелата?

— Онази гнила съборетина, дето е почерняла от пожар?

— Същата. Ти едва ли си чувал историята, която ще ти разкажа, защото не си родом оттук... Но преди около стотина години там е живял един мъж. Сам.

— Да не е... как беше... Чарлз Лимбърман?

— Същият — кимна Джейк. Дръпна от цигарата си и добави тихо: — Чарли Върколака.

По онова време тате е бил още хлапе на около девет-десет години. Въпросният Чарли бил кореняк. Всичките му роднини били от тоя край, а най-старите са се заселили тук още отпреди Войната за независимост. Та да се върнем на него. Голям ловец е бил тоя Чарли — ловувал всякакъв дивеч: птици, бобри, зайци, елени, мечки... Но най-често ходел на лов за вълци. Любимото му време от годината било зимата, когато хищниците слизали от планината почти до града, за да търсят храна. Нямамо ден, в който да не излезе на лов, нарамил уинчестъра и придружен от вярното си куче — ирландски вълкодав. Къщата му била пълна с вълчи кожи — по стените, по пода, пред камината... Хората от селото много го уважавали, защото стадата им давали много жертви на вълците и Чарли се ползвал с добро име сред всички.

Веднъж, както всеки друг път, той преследвал необикновено голям вълк. Преследвал го с истинска омраза, защото старият Корн — неговото куче, загинало при схватка с вълка. Чарли неотклонно следвал кървавата диря, оставена от огромния вълк. Да, ирландският вълкодав не се дал без бой и ухапал жестоко по крака сивия звяр, преди да напусне света на живите. Лимбърман настигнал ранения вълк и вдигнал пушката си. Дръпнал спусъка и гърмежът отекнал в гората. Вълкът паднал и се претърколил в снега. Тогава мъжът се приближил с нож в ръка към мъртвия хищник.

Изведнъж вълкът отворил очи. Бързо извил врат и ухапал Чарли за ръката. Ловецът изкрещял от гняв и болка и забил ножа си до дръжката в шията на звяра. Той потреперил и затворил очи — този път завинаги. Мъжът превързал ръката си и прибрал ножа. Не можел да

одере кожата с една ръка, пък и вълчият кожух вече бил порядъчно повреден. Ето защо се запътил обратно към селото и стигнал до трупа на вярното си куче. Изкопал дупка и заровил вътре верния си другар, за да не го изядат горските обитатели. Постоял натъжен край последния дом на своя предан приятел, после въздъхнал тежко и се запътил към къщата си.

Прибрал се Чарли в дървената си къща и разгледал на светлината на свещта раната, подарена му за сбогом от гигантския сив звяр. „Ще зарасне, уверено си казал ловецът. И по-лоши рани съм имал“. Угасил лоената свещ и си легнал, без да знае, че раната е много по-сериозна, отколкото си мислел.

Дошъл януари — най-свирепият зимен месец. Чарлз постепенно разредил ходенето на лов, докато накрая съвсем спрял — нещо доста необичайно за него. Раната му зараснала, но се появили някои особени белези по тялото му. То се окосмил извънредно много. Налагало му се да се бръсне по два пъти на ден, но дори това не помагало и лицето му се покрило с твърди черни косми. Забелязал, че ноктите му се удължили и задебелили, а кучешките зъби станали двойно по-дълги от останалите. Страхът пусал студени пипала в сърцето му. Най-накрая ловецът осъзнал какъв подарък му е завещал сивият вълк — Чарли бил заразен с ликантропия и постепенно се превръщал във върколак.

През деня обикновено спял, а нощем се преобразявал в огромен вълк и тръгвал да търси плячка. Често виел към луната, а хората в селото треперели от страх, щом чуели зова на планинския хищник. Силата му зависела от фазите на луната. Когато имало пълнолуние, бившият ловец на вълци усещал как кръвта буквално кипи в жилите му и се чувствал изпълнен с безгранична мощ. Обратно — когато имало новолуние, Лимбърман обикновено си стоял вкъщи, защото се чувствал слаб и болен.

Хората се чудели какво става с техния събрат — страшилището за вълците, ала не можели да дадат разумно обяснение какво прави той. Често минавали покрай къщата му и спирали с надеждата да го зърнат, но оставали разочаровани. Никой не знаел за превъплъщението му в слуга на злото.

Отначало Чарлз ловувал горски дивеч. Нерядко повеждал някоя вълча глутница в преследване на отделил се от стадото елен. Чифтосвал се с вълчиците и виел по луната. Сега се побратимил с

тези, които преди преследвал така кръвожадно. Те станали негови приятели, неговото единствено семейство.

Постепенно той се опиянявал от мощта си и нападенията му станали все по-дръзки. Вече нападал стадата говеда на своите съселяни. Хората били отчаяни. Не знаели какво става с техния трапер, защо вече не ходи на лов... Накрая се допитали до Тъмния Дим — осемдесетгодишен индианец от племето на кайовите, който живеел почти в гората. Той дошъл на мястото на последния набег на вече огромната вълча глутница, която надхвърляла сто хищника. Старият индианец огледал внимателно следите и изведнъж се спрял. Повикал с пръст присъстващите скотовъдци, за да им покаже откритието си.

Те се приближили и навели глави към следата, която им сочел Тъмния Дим. Тя принадлежала на огромен вълк. Индианецът коленичил и поставил дланта си спокойно в дирята.

— Този проклет звяр трябва да е огромен като мечка! — изумено възкликнал кметът Джон Корбин.

— Този звяр — заявил кайовът, — не е от нашия свят. Това е зъл дух, приел вълчи облик. Веднъж, когато бях млад, преследвах сърна. Тогава мустангът ми спря изведнъж, започна да пръхти уплашено и да рие земята с крак. Погледнах нагоре и замръзнах. На билото на планината зърнах вълк, който ме гледаше с горящите си очи. Обърна се и слезе от другата страна. Беше голям горе-долу колкото коня ми.

— И таз добра! — уплашил се Корни Голдсмит. — Само това ни липсва — вълк, голям колкото кон! Не стига, че тази глутница е толкова многобройна и не се бои да напада оборите ни, а сега и това...

— Мисля, че ако убием водача, другите вълци ще спрат набезите си — замислено рекъл друг от насъбралите се първенци.

— Помнете — това е зъл дух, а не обикновен вълк. Не може да бъде убит с обикновено оръжие.

Така им казал старият индианец и се запътил към къщата си. Селяните постояли още малко, като мърморели омърлушено. Как да се справят с нещо, което не е от този свят? Един предлагат да сформират хайка и да започнат да преследват вълците. Друг твърдял, че Тъмния Дим приказвал бабини деветини — това е просто един вълк, а не някакъв си зъл дух. Така хората се разотишли по домовете си, без да стигнат до единно решение.

Случило се веднъж Джон Корбин да изпрати дъщеря си Карина до съседно село, което се намирало на десетина мили на изток. Там живеела нейната леля, сестрата на Джон, която била много стара. Зарадвала се Лин, че племенницата ѝ дошла на гости. Двете жени си поговорили за живота, който водели, и за проблемите, пред които били изправени. Карина пренощувала у леля си и на сутринта се запътила обратно към родното си място.

Минавайки през гората, младото момиче чуло ръмжене зад себе си. Обърнала се с разтуптяно сърце и разширените ѝ от ужас очи съзрели Чарлз, който бил приел нечовешкия си образ посред бял ден. Огромният звяр погледнал красивата жена и тласкан от стремежа си към унищожение, скочил върху нея. Жертвата изпищяла и паднала, съборена от мощното туловище на върколака. Миг преди да загине обаче тя успяла да впие нокти в лицето на звяра.

Джон започнал да се тревожи за дъщеря си. Няколко я вече цели два дни. Тогава от планината в селото слязъл дърварят Сам и съобщил за тялото на Карина, което бил открил. Покрусеният баща бил заведен на лобното място на единственото си дете и се разридал от мъка. Погледът му се плъзнал по полуизяденото тяло и се спрял на ръцете на дъщеря му. По ноктите ѝ имало кожа и козина.

— Успяла е поне да го издере, милата — изхлипал разстроеният Джон.

— Ако питаш мене, кмете, трябва да отидем при Чарли — рекъл дърварят Сам. — Този човек от месеци не е излизал от къщи и ми е доста подозрителен.

Джон Корбин се изправил, изтрил сълзите си и кимнал. Да, едно посещение на добра воля при Чарлз Лимбърман немало да е излишно.

Погребали момичето в селското гробище още същия ден. Кметът Корбин, дърварят Сам, Корни Голдсмит и още неколцина селски първенци отишли до дома на Чарли и потропали на вратата.

— Излез, Чарлз! — викнал Корбин. — Излез навън! Искам да видя очите ти...

Отвътре обаче се чуло само ръмжене. Постепенно около къщата започнала да се събира тълпа. Хората носели брадви, вили, сопи, дори запалени факли — съмнението било пуснало корени в немалко души. Кметът хлопал и увещавал ловеца да излезе, но Чарли не излизал. Нетърпеливите селяни започнали да ругаят и да хвърлят камъни по

прозореца. Стъклата се счупила и тогава вратата си отворила. Изведнъж тълпата се смълчала. Портата се отворила със скърцане и на прага се показал злият побратим на вълците. Чарли излязъл и погледнал към човешките същества, към които вече не принадлежал. Жълтите му очи горели с огъня на омразата сред косматото му лице. Стиснал юмруци и изръмжал:

— Какво искате, мътните да ви вземат?

— Вижте! — писнала Тиара Корбин, майката на момичето. — Вижте лицето му!

По лицето на Чарлз личали следи от нокти — там, където Карина била впила пръстите си, преди да загине.

— Ти си убил невинното момиче, изверг такъв! — извикал Корни.

— Знаем в какво си се превърнал! — добавил Сам.

— Да убием мръсника! — изревал Ханк Карвър.

Запалените факли полетели към човека-вълк. Уплашен, той се помъчил да угаси пламъците и надал вълчи вой, който вледенил кръвта във вените на събралото се множество. Изведнъж се чуло свистене и една стрела се забила в гърдите на върколака. Всички обърнали глави и видели Тъмния Дим, който още стискал лъка си.

— Умри, зъл дух — промълвил индианецът.

Среброто, с което кайовът закалил стрелата си над огъня предишната вечер проникнало до сърцето на звяра. Той надал предсмъртен вик и си строполил на земята. Тялото му започнало да се превръща във вълчи труп и да дими. Пред очите на тълпата то се разпаднало и накрая останал само обгорен скелет — наполовина на човек, наполовина на вълк.

Джейк допуши цигарата си и смачка фасата.

— После заровили останките от Чарли Върколака в долината, която се намира на около пет мили южно оттук. Изгорили къщата му и се опитали да го забравят. Но много ноци след това вълците се събирали и виели към пълната луна, оплаквайки смъртта на своя водач. Оттогава набезите по стадата престанали и хората си отдъхнали.

— Брей... Не знаех, че тук са се случвали такива неща... — замислено рече Мат.

— Стария ми разправи тази история малко преди да си отиде от този свят. Всички от селото се били заклели да мълчат за случката, но той ми я каза, защото не искаше да отнесе тайната в гроба.

— Прав е бил човекът. Джейк, я ми дай една от твоите „Кемъл“...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.